

SÉRIE LEGENDÁRNÍ MILOUČI

*Střevíček
pro Popelku*

NICOLE JORDAN

*Střevíček
pro Popelku*

NICOLE JORDAN

2012

Copyright © 2012 by Anne Bushyhead
Translation © 2012 by Dana Chodilová
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena či přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu PRINCESS CHARMING,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2012,
přeložila Dana Chodilová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Vendula Perglerová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≃ Dušan Žárský
Obálka: Jiří Ryška
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-751-2

PROLOG

KENT, ANGLIE SRPEN 1804

Ashton Wilde se zastavil skoro po pás hluboko ve vodě a starostlivě sledoval skotačení svých čtyř mladších sourozenců a bratranců. Nad jezírkem v Beauvoiru, rodinném sídle markýzů z Beaufortu, se nesly výkřiky, ječení a výbuchy smíchu, jak se honička postupně proměnila v regulérní bitvu.

Léto se chýlilo ke konci, ale Ash se poprvé za celé měsíce cítil naprosto bezstarostný.

Ten výlet – vyjíždku na koních, rybaření a plavání a k tomu piknik pod širým nebem – pečlivě naplánoval. Zčásti proto, že tak nádherný den by bylo škoda trávit pod střechem, ale hlavně chtěl vyvolat pocit, že je v rodině zase všechno v pořádku. Zvláště mu šlo o obě děvčata, která byla mnohem mladší než tři chlapi.

Ash se musel nad tím výjevem pousmát: jedenáctiletá Skye strkala sedmnáctiletému Jackovi hlavu pod vodu a Jack ji velkoryse nechal vyhrávat. Do rvačky zasáhla i dvanáctiletá Katharine, zalévala osmnáctiletého Quinna plnými hrstmi vody z jezera. Quinn nako prskal a prosil o slitování, ale pak se na ni vrhl, aby se pomstil. Kate se před ním rozběhla pryč a po břehu se rozléhal její smích.

Zaslouží si zase trochu veselí, pomyslel si Ash spokojeně. Během uplynulé hodiny postupně dorazili dva sluhové s pozváním domů na čaj, ale on nedopustil, aby jim pokazili to jedinečné odpoledne. Chtěl ještě aspoň chvíli udržet idylu bezstarostného dětství, o které je připravila hrůzná smrt jejich rodičů při ztroskotání lodi loni v zimě.

Na Ashe, skoro o rok staršího, než byl Quinn, dopadla tíživá odpovědnost nejstaršího z osiřelých bratranců a sestřenic Wildeových. Spolu s ní předčasně zdědil proslulý titul a jmění Beaufortů.

Zrovna teď mu bylo tak lehké u srdce, jak dosud nikdy od té tragédie. Zármutek jim ze života nezmizel, ale pro tuto chvíli ho potlačila chladivá voda a žhavý sluneční žár.

Ash věděl, že Quinn, který se stal předčasně hrabětem z Traherne, vnímá krutý osud podobně hořce jako on. Sídla Beaufortů a Traherneů ležela v těsném sousedství v Kentu, takže i když Quinn a Skye pocházeli z jiné větve Wildeovy rodiny, vyrůstali vzdálení bratranci a sestřenice společně, jako sourozenci. Díky tomu obě domácnosti snáze splynuly pod zákonné poručnictví jejich postaršího strýčka a starého mládence, lorda Cornelia Wildea.

Tíživá ztráta obou rodičovských párů udělala z Quinna mladého cynika, i tak ale podporoval Ashův úmysl dopřát děvčatům i Jackovi pár tuze potřebných šťastných chviliek. Jack měl ve skupině zvláštní postavení – byl bratranec Ashe a Katharine, ale zároveň jejich adoptovaný bratr.

„Pozor, Ashi! Jde po tobě Quinn!“

Varovné zaječení Skye vytrhlo Ashe ze zadumání až ve chvíli, kdy ucítil, jak ho něco silně zatahalo za nohu. Poznal, že se k němu pod vodou přikradl Quinn. Ztratil rovnováhu, s mohutným cáknutím se zhroutil a pořádně si lokl jezerní vody. Když se s kašláním vynořil, poctil ho Quinn vítězným uličnickým šklebem, což Ashe vyprovokovala k protiútoky.

Chvíli spolu zápasili v mělké vodě, mlátili kolem sebe rukama, snažili se zachytit kluzké holé tělo protivníka. Chlapci na sobě neměli koupací úbory, byli bez košil, jen v krátkých kalhotách, kdežto děvčata si oblékla haleny bez rukávů a kamaše.

Když se Quinn konečně osvobodil a vyrazil do hlubších vod uprostřed jezera, pustili se ostatní do divoké honičky, doprovázené škodolibým křikem: „Chyť ho, chyť ho!“

Po nějakých dvaceti minutách nelítostné hry vyšplhala celá pětice na travnatý břeh, zhroutil se na piknikové deky, ležela a vyčerpaně oddechovala pod modrou letní oblohou.

Ash ležel roztažený mezi sourozenci a bratrance, hojivé slunce mu pražilo na vlhkou kůži a cítil se skoro spokojený. Potřeba chránit rodinu mu přešla do krve, páčila ho v hrudi jako oheň. Spíš by zemřel, než by dopustil, aby děti utrpěly další újmu – a přesto chtěl víc než pouhé přežívání. Chtěl, aby rodina *vzkvétala*, a to znamenalo organizovat podobné výjimečné dny, které by ztlumily bolest.

Línou, horkou a spokojenou chvílku mu ale brzy zmařily nečekané úvahy Kate.

„Tak jsem přemýšlela, Ashi,“ oznámila zvolna, „že se musíš oženit a přivést nám matku.“

Ash po té nečekané poznámce prudce otevřel oči a znovu se rozkašlal, i když už byl pěkný kousek od jezera.

„*Oženit se?*“ opakoval, když záchvat pominul. „Co sis to vzala do hlavy za hloupost, ty pletichářko?“

„Když se oženíš, dostaneme matku. Bude nás vychovávat a my nebudeme muset za dva týdny do internátní školy.“

Skye nastražila uši. „To by bylo skvělé, Ashi. Já nechci, aby mě poslali pryč.“

Chápal, proč si Katharine přeje novou matku: doufala, že to zabrání rozpadu jejich semknuté rodiny. Po celé privilegované dětství se jim dostávalo výtečného vzdělání od nejlepších soukromých učitelů a vychovatelek, ale s tím bude brzy konec. Ash, který celý minulý semestr pomáhal mladším Wildeům lepít střípky jejich životů, se měl zakrátko vrátit do Cambridge.

Bystrý Quinn potřeboval úkoly, jaké mu nemohl zajistit žádný domácí učitel, proto měl na podzim doprovodit Ashe na univerzitu. A bezstarostný, uličnický Jack ho bude za rok následovat. Na děvčata – navzdory jejich upřímným protestům – čekala elitní akademie pro mladé dámy.

„Chodit do školy neznamená konec světa,“ pokusil se je Ash ukonejšit.

„Bude to konec *našeho* světa,“ stála na svém Katharine. „Musíš nás zachránit a najít nám mámu, Ashi.“

Když uslyšel ten zapálený tón, škubl sebou a opřel se na lokti. „Je mi sotva devatenáct. To je na ženění moc brzy.“

„No, strýček Cornelius je na ženění zas moc *starý*,“ opáčila sestra, „takže je to na tobě.“

„Strýčkovi je teprve jednapadesát,“ namítl Ash, i když věděl, že z jejího úhlu pohledu vypadá půlstoletí jako kmetský věk.

„Ale on už nás dál vychovávat nechce,“ postěžovala si Kate.

„Tak to není. Jenom si myslí, že si zasloužíte něco lepšího než výchovu samotářského učence.“

Ash nepochyboval o strýčkově obětavosti, ale pravda byla, že se Cornelius jistě toužil vrátit ke svým intelektuálním zájmům. V posledních osmi měsících úplně opustil bádání, aby se mohl starat o potomky zemřelých příbuzných.

Skye si těžce povzdechla. „Strýček Cornelius říká, že až budeme starší, poděkujeme mu, že nám rozšířil obzory. Ale já o široké obzory nestojím. Nevydržím být tak dlouho z domu.“

„Já taky ne,“ přidala se Kate a vyškrábala se do sedu.

Ash se podíval na Quinna, aby mu s těmi nářky pomohl. Bratranec se naklonil a zatahal Kate za zrzavý cop. „Strýček má strach, že se z nás stane tlupa primitivů, milá Kate, a primitivnost se k mladé dámě tvého postavení nehodí. Ty a Skye jste za tohle léto s námi kluky pěkně zdivočely.“

Kate zavrtěla hlavou, očividně nemínila uznat jeho argumenty. „Pokud si strýček myslí, že mi internátní akademie vylepší chování,“ zamumlala, „tak se pořádně plete.“

A jako pes tvrdošíjně zahryznutý do kosti se vrátila ke svému tématu. „Co kdyby sis prostě našel někoho, koho si zamiluješ a vezmeš, Ashi? Pro tebe to bude hračka. My Wildeové máme v lásce štěstí, všichni to říkají. Mamá a papá do sebe byli bláznivě zamilovaní a teta Angelique a strýc Lionel taky.“

„Já se nikdy nevdám,“ prohlásila Skye odhodlaně, „dokud nenajdu jedinou pravou lásku.“

Kate ten oddaný projev podpory posílil a hned se pro to téma nadchla. „Mamá vždycky říkala, že na mě někde čeká někdo výjimečný – vlastně, že na nás na všechny čeká ideální partner.“

Jack nad tím prohlášením obrátil oči v sloup. „Čteš moc romantických pohádek, sestřičko.“

Kate se na něj zašklebila. „Možná, ale strýček Cornelius říká, že mi prospěje každé čtení, i pohádky. A pohádky,“ dodala rozpačitě a změřila si pohledem svazeček řeckých mýtů, který si přinesla s sebou, „aspoň mají šťastný konec, ne jako v těch knihách o neurvalých Řecích a Římanech...“

Ash zvedl ruku, aby to dohadování utal. Věděl, že bez jeho pevného zásahu se tvrdohlavá sestra nevzdá romantických představ ani snah vyřešit ten problém. „Přísahal jsem, že se o vás o všechny postarám, Kate, ale manželství teď nepřichází v úvahu.“

„Když ne teď, tak kdy?“

„Jednou.“

Kate to očividně zklamalo. Praštila sebou zpátky na záda a hleděla do nebe nad hlavou. „Kéž by to bylo brzo. Našel bys nám mámu vcukuletu, jen kdyby ses obtěžoval a hledal, Ashi. Víme, jak po tobě všechny dámy pasou.“

„To má pravdu,“ ozval se Quinn líným, ale znatelně pobaveným hlasem. Ashovi neušlo, jak se bratranec šklebí, vychutnává si jeho rozpaky.

Probodl ho pronikavým pohledem. „Když si myslíš, že přivést děvčatům matku je tak skvělý nápad, tak proč si nenajdeš manželku *sám*? Můžeš se oženit stejně jako já.“

„Ne, nemůžu. Ještě jsem si dost nevyhodil z kopýtka.“

„Co bys chtěl vyhazovat z kopýtka?“ nechápala Skye.

Jack se uchechl. „Nech to být, zlato.“

„Chytáš se stébla, Katie,“ uzavřel to Ash, i když měkčím tónem. „Mám tě raději než vlastní život, ale nedám hlavu dobrovolně do chomoutu jenom proto, abych tě uchránil před internátní školou.“

Navíc byl přesvědčen, že děvčatům nové prostředí neuškodí. Nebudou v něm tak izolované, tak odříznuté od světa jako tady v Beauvoiru nebo v Tallis Courtu, nedalekém rodinném sídle Traherneů.

„Ve škole si najdete nové přátele,“ dodal Ash konejšivě. „A na léto a každé prázdniny samozřejmě můžete přijet domů. Než se nadějete, zase se všichni sejdem. A já vás v té vaší škole budu často navštěvovat...“

„To bys měl, jinak ti to nikdy neodpustím,“ zahrozila mu Kate, ale pak uhnula pohledem. „Stejně už to nikdy nebude t-takové...“

Na posledním slově se jí zlomil hlas. Ash věděl, že se sestra za ten projev slabosti nenávidí. Zabručela, znechucená sama sebou, a vyškrábala se na nohy. Poodešla o kus dál, otočila se k nim zády a snažila se potlačit slzičky.

Ash se zastyděl, zvedl se a šel za ní. Konejšivě jí sáhl na rameno a Kate se najednou obrátila, ovinula mu ruce kolem pasu a prudce ho sevřela. „B-budeš mi m-moc chybět, Ashi...“

„Ty mně taky, zlatíčko,“ vydechl a objal ji stejně silně.

Když vzlykla nahlas, Ash se ohlédl. Chlapci na ně zasmušile hleděli a Skye se už taky bránila pláči.

Ash chtěl tomu smutku učinit přítrž, a tak se sehnul, přehodil si Kate přes rameno, odnesl ji dolů k jezeru a hodil do vody.

Vynořila se a k jeho nezměrné úlevě prskala vodu a šklebila se. „Já vím moc dobře, že mě chceš rozptýlit!“ ječela a odstrkovala si mokré prameny z očí. „Ale já se nikdy nevzdávám!“

„Jistěže ne,“ křikl na ni Ash a suše se zasmál. „Nic míň bych od tebe ani nečekal.“

V tu chvíli zaznamenal, jak se k nim z dálky blíží vysoká pružná postava strýce Cornelia. Sluhům se je nahnat domů nepodařilo; nejspíš proto se trpělivý postarší gentleman osobně a pěšky vydal zachránit dívky, které o záchranu nestály.

Když se lord Cornelius konečně dostal k jejich piknikovým de-kám, tvářil se rozčileně a zklamaně. Ne že by neměl žádnou auto-ritu, jen už ztratila na účinku. Aspoň že Ash ještě *většinou* dokázal tu mládež zvládnout.

Cornelius se zastavil se založenýma rukama, poklepával nohou, pomalu přešel pohledem po všech a nakonec se přísně zahleděl na Ashe. „Varoval jsem vás, že slunce je v tuto odpolední dobu tuze prudké, mladý pane Ashtone.“ Ukázal na zardělou tvář Skye.

Ash si uvědomil, že sestřenčina jemná pleť jen hoří, a okamžité spolkł veškerý vzdor. „Hned půjdeme, strýčku,“ slíbil, věnoval Skye omluvný pohled a pokývl ostatním.

Poslechli ho na slovo, začali si sbírat věci a nakládat je na koně.

Pak se všichni společně obrátili a neochotně se vlekli k domu. Kate se sbírkou řeckých mýtů v ruce kráčela vedle strýčka Cornelia. Quinn a Jack za nimi vedli koně a Ash se Skye průvod uzavírali.

Když opouštěli lesknoucí se jezero, Ash se rozhlédl. Vrýval si tu jedinečnou chvíli do paměti. Nejenže končilo neopakovatelné letní odpoledne, ale navíc se brzy všichni rozejdou. Stejně jako sestra by ten nevyhnutelný rozchod moc rád odložil.

Měl podezření, že Skye je stejně dojatá, protože mu vsunula ruku do dlaně.

„Já nechci novou mamá, Ashi,“ svěřila se tiše.

„Naše matky nikdo nikdy nenahradí, zlatíčko,“ pokusil se ji ukonejšit jako mnohokrát předtím. Tentokrát však její úvahu špatně pochopil.

„Ne, já chci říct, že nám nemusíš hledat mamá a ženit se *kvůli nám*. Měl by ses oženit jenom z lásky, Ashi.“

K jeho překvapení se jí už bradička netřásla úsilím zahnat slzy. Naopak, vzhledla k němu s klidným a důvěřivým úsměvem.

Ash poznal, že se ho snaží utěšit. Opětoval její úsměv a stiskl jí ruku. „Díky, miláčku.“

Po chvíli spolkl knedlík, který mu narostl v krku, a objal ji kolem útlých ramínek.

„Všechno se to spraví, Skye,“ zamumlal... a poprvé za mnoho, přemnoho měsíců tomu prázdnému slibu vážně věřil.

1

LONDÝN, KVĚTEN 1816

Upoutal ho záblesk jantarového hedvábí, byť ne tolik jako ta půvabná žena, která v něm vězela.

Ashton Wilde, osmý markýz z Beaufortu, který se ležérně opíral o sloup v zaplněném plesovém sále svého domu, zamyšleně přimhouřil oči. Ta plavovlasá krasavice proklouzla za jedním z jeho urozených hostů francouzskými dveřmi na terasu.

Maura Collyerová, důvěrná přítelkyně jeho sestry. Co má k čertu za lubem?

Ash uvažoval, co to má znamenat, a zvědavost se v něm mísila se zvláštním zklamáním. Vypadalo to, že slečna Collyerová má dostaveníčko s vikomtem Deeringem.

Navzdory její kráse ji nikdy nepovažoval za tolik protřelou ženu. Pokud věděl, většinu mužů ani *neměla* ráda a ve svých čtyřicetiletých letech zůstala už dávno na ocet. A přece se uprostřed slavnostního plesu kradla s lordem Deeringem na měsícem zalitou terasu, jako by měli tajnou schůzku.

Ash se odlepil od sloupu arazil si cestu třpytivým, ošperkovaným davem lidí. Nuda z něj najednou spadla. Od slečny Collyerové by něco takového nečekal.

Při tom pomyšlení se mu pobaveně zvedly koutky úst. Vrchol ironie: vůdčí člen rodinného klanu vášnivých Wildeů odsuzuje dámu za opovrhování slušností a dostaveníčko! Wildeové byli odedávna pověstní skandálními činy a jejich příjmení se stalo synonymem pro bezostyšnou lhostejnost k pravidlům, vládnoucím světu

Beau Monde, nejvyšší společnosti. A sám Ash byl momentálně největším hříšníkem rodiny.

Přesto nedokázal potlačit odmítavý pocit, když si představil, že milencem Katharininy nejlepší přítelkyně je Deering.

Dveře na terasu byly dokořán, tlumily horko zářících lustrů a tlačenci navoněných těl. Ash došel na práh a zastavil se, aby oči přivykly šeru na terase a zaměřily se na ty dva u kamenné balustrády.

Ač se neobjímali, stáli dost blízko u sebe – či spíš dáma stála před gentlemanem. Ash ji tak dobře viděl z profilu a zaznamenal, jak se její křehká tvář napíná, ruce se pevně zatínají do pěstí.

Nevypadá to jako romantické dostaveníčko, spíš jako střet, usoudil. Slyšel, jak dáma tichým vášnivým hlasem vikomta zapřísahá, ale většinu slov utápělo klábosící a tančící moře lidí v sále.

Ash popošel o krůček dál. Zrovna v tu chvíli se hudba na okamžik ztišila a naléhavé prohlášení slečny Collyerové se doneslo až k němu.

„Říkám vám, že jí Imperátor nepatřil! Neměla právo vám ho prodat.“

„Mám právoplatnou smlouvu o prodeji, která tvrdí něco jiného,“ odpověděl Deering unylým nadutým hlasem, který krásku evidentně rozčiloval.

Zhluboka se nadechla, jako by měla co dělat, aby udržela city na uzdě. „Pak mi tedy dovoluňte koupit ho zpátky... *Prosím.*“

„Mou cenu si dovolit nemůžete, slečno Collyerová.“

„Nějak peníze seženu. Budu-li muset, prodám celou stáj.“

Deering se svým pohrdavým způsobem rozesmál a v Ashovi se rozhořel pronikavý vztek.

Znal dobře Ruperta Firtha, vikomta Deeringa. Byli vrstevníci – rok po třicítce – a ve stejnou dobu navštěvovali Cambridge. Stejně jako Ash měl Deering tmavé vlnité vlasy, šlechtický titul a značný majetek. Ale tím podobnosti končily. Nejnápadnější rozdíl byl ten, že vikomt byl o hlavu menší a tělo mu začínalo tučnět z nadměrného holdování portskému vínu.

Ash neměl Deeringa nikdy rád, hlavně kvůli tomu, jak posměšně a nadřazeně se choval. A jeho averze rostla dál, zatímco roz-

hovor pokračoval: „Možná bych se nechal přesvědčit... za jistou cenu,“ prohlásil Deering a zašklebil se tak samolibě, až měl Ash sto chutí zasáhnout.

„Jakou cenu?“ optala se slečna Collyerová opatrně.

Místo odpovědi se šlechtic natáhl a zvolna jí přejel prstem po obnaženém krku až k hlubokému výstříhu šatů.

Viditelně zařala zuby a Ash pocítil jisté zadostiučinění, že vikomtův návrh neschvaluje, ba právě naopak. Přesto ho překvapilo, jak bouřlivě zareagoval: měl sto chutí chytit toho chlípníka za krk.

Deering se tiše a smyslně zasmál, což Ashův vztek ještě podpořilo.

„Vidím, že jste pochopila, slečno Collyerová. Pokud opravdu chcete získat zpátky svůj majetek, vyjdete vstříc mému přání. Jste docela rozkošná. Myslím, že vás chci stejně, jako jsem bažil po tom vašem úchvatném hřebci.“

Škubla sebou a couvla o krůček z jeho dosahu, nechuf vepsanou v každém rysu tváře. „Bohužel musím váš návrh odmítnout, lorde Deeringu.“

„Měla byste si uvědomit, že žebráci nemívají na vybranou.“

„Nejsem ještě tak docela žebračka.“

Vikomt se k ní přisunul, ale Maura necouvla. Když prsty obemkl její ňadro a stiskl, popošel Ash instinktivně o krok blíž.

Ale Maura Collyerová očividně bránit nepotřebovala, protože zvedla nožku a tvrdě dupla vikomtovi podpatkem na nárt. I když měla jen lehké večerní pantoflíčky, muselo to pořádně zabolet.

A taky bolelo, pokud se dalo soudit podle mrzutého vikomtova zavrčení.

„Tvrdohlavá, stejně jako ten váš zatracený tatík!“ procedil Deering skrz zuby. „Nedokázal jsem ho přesvědčit k prodeji, ale nakonec jsem si cestu stejně našel. Vaše nevlastní matka byla mnohem přístupnější.“

Slečna Collyerová na okamžik ztuhla, zatvářila se zničeně. Teprve v tu chvíli si Ash uvědomil, jak zlá krev panuje mezi její rodinou a vikomtem. Předě dvěma lety Deering obvinil Mauřina otce z podvádění v kartách, ale než se záležitost mohla objasnit, Noah Collyer zemřel.

Když se Deering znovu natáhl po jejím řádu, prudce se vytrhla z ochromení. Zvučně zaklela a vykoplá kolenem ke zvlášť citlivému místu vikomtových saténových kalhot.

Deering chraplavě zasténal, sehnul se a svíral si klín. Maura mu nádvakem dupla ještě na druhý nárt.

Ash v tu chvíli nevěděl, co cítí nejvíc – pobavení, obdiv či vztek.

Pobavení, protože něco takového toužil Deeringovi provést sám už celé roky.

Obdiv, protože jen málo žen mimo jeho rodinu mělo kuráž pustit se do fyzické pŕtky s podstatně silnějším mužem.

A vztek kvůli tomu, že přímo u něj doma byla napadena mladá dáma. A zvlášť tato mladá dáma, která byla přítelkyní Katharine a tudíž si zasloužila jeho ochranu.

Deering měl očividně taky vztek; vlastně byl úplně zběsilý. „Toho... budete litovat... vy zatracená harpyje!“ zasupěl ještě pořád v předklonu.

„Lituji jedině toho,“ odsekla slečna Collyerová, „že jsem si myslela, že budete mít dost cti v těle a necháte mě obhájit mou věc! Byla jsem připravena vykoupit koně zpátky, ne prodat se vám!“

Oddechovala stejně prudce jako její trpící protějšek, ale bylo to vztekem, ne bolestí. Ash i z dálky téměř viděl, jak jí z očí srší blesky. Když zařala pěsti, jako by vážně chtěla zasadit ránu do jízlivé vikomtovy tváře, usoudil Ash, že je třeba zasáhnout.

„Je nejvyšší čas, abyste odešel, Deeringu,“ ozval se a vykročil k nim po terase.

Slečna Collyerová se lekla, když se tak najednou objevil, a vikomt se s námahou narovnal.

„Do toho vám nic není, Beauforte!“ vyštěkl Deering.

„Je mi do toho moc. Napadl jste jednoho z mých hostů.“

„*Já* napadl *ji*?“ vyprskl. „Ta ďáblice se pustila do mě!“

Ash potlačil úsměv. „Být vámi, nezdůrazňuji to, Ruperte. Vysloužíte si jenom posměch a ještě si vás vezmou na mušku karikaturisté. Potřebujete pomoci, nebo si kočár seženete sám?“

„K čertu... Ne, ten zatracený kočár si dovedu zavolat sám.“

„Tak to laskavě udělejte. Nejste už tady vítán.“

Vikomt střelil po Ashovi pohledem plným naprostého odporu. „S mužem mého postavení takhle jednat nemůžete, Beauforte, vyhazovat mě odsud a stranit té čarodějnici.“

„Ušetřete mě svých protestů. Máte přesně to, co jste si zasloužil. Pustil bych se do vás sám, kdyby to neudělala dáma.“

Deeringův výraz potemněl ještě víc. Ale vrhl další vzteklý pohled na slečnu Collyerovou a pak odkulhal k tanečnímu sálu.

Ash s ní osaměl na terase. Obrátil se a naskytl se mu okouzlující obrázek. Maura stála s pěstmi stále zařatými, tváře se jí červenaly vztekem, hrud' se lehce zvedala. V záři svíc, linoucí se z oken sálu, vypadala temperamentní a nádherná, vlasy barvy medu měla jen o pár tónů světlejší než zlatem vyšíváné jantarové hedvábí, které halilo její vysokou pružnou postavu.

Nebyl zvyklý vídat slečnu Collyerovou tak elegantně oděnou. Ty plesové šaty byly mistrovský krejčovský výtvar s krátkými nadýchanými rukávy a hlubokým výstřihem, který jen chabě tajil bujné křivky ňader. Obvykle nosila prostý mušelín, kašmír nebo – od otcova smrtelného srdečního záchvatu přede dvěma roky – černý smuteční bombasin.

Ruce jí před chladným nočním vzduchem chránily dlouhé bílé rukavičky z kozinky, ale stále se chvěla, jistě spíš dozvuky vzteku než zimou.

Při pohledu na tu rozechvělou náruživost si ji Ash dovedl představit v posteli, třesoucí se v návalu vášně.

Uvědomil si syrový nával touhy, který jím projel, potlačil nepřístojné myšlenky, ale zároveň si všiml, že jí jeden rukáv šatů sklouzl a odhalil bledé bílé rameno.

Přistoupil k Mauře a upravil jí ho, snažil se, aby to působilo nenuceně a bratrsky.

Zčervenala ještě víc, jako by až teď zjistila, že byl svědkem celé té záležitosti, včetně vikomtových nestoudných sexuálních návrhů.

Jakmile byl Ash hotov s rukávem, rychle se obrátila k francouzským dveřím. Ale zadržel ji lehkým dotekem na paži v rukavičce. „Měla byste se tu chvíli zdržet. Nemůžete se vrátit do sálu tak rozčuchaná a rozčilená.“

„Já nejsem rozčilená! Jsem vzteklá.“

„Nehrajme si se slovíčky. To je skoro totéž. Chrlíte oheň. Vylekala byste mi všechny hosty.“

Znechuceně se zašklebila, ale očividně mu dala za pravdu, protože po krátkém zaváhání vykročila k balustrádě, prsty v rukavičkách sevřely šedý kámen. „Proč jste šel vlastně ven, lorde Beauforte? Máte být hostitelem na sestřině bále.“

Ash se k ní připojil u zábradlí a odpověděl upřímně: „Vzbudila jste ve mně zvědavost, když jste s Deeringem vyklouzla ven. Myslel jsem si, že máte dostaveníčko s milencem.“

„S lordem Deeringem?“ Znělo to zděšeně a znechuceně. „To bych spíš přijala za milence hada – ne že bych vůbec o nějakého milence stála,“ pospíšila si dodat. „Nebo že by vám do toho něco bylo.“

Ash nechal to zajímavé prohlášení bez poznámky. „Pochopil jsem, že ho nesnášíte, když jsem vyslechl váš rozhovor.“

„Nikdo vás neučil, že je nezdvořilé tajně poslouchat?“ zabručela.

Tomu se usmál. „Spousta lidí se mě snažila naučit slušnému chování, ale obávám se, že jen málo z toho padlo na úrodnou půdu. Ve vašem případě to ale nebyla nezdvořilost, co mi velelo poslouchat.“

„Ne?“

„Ne. Miluji záhady a k smrti jsem se nudil. Když jste vyklouzla ven, zaradoval jsem se, že se dnes večer konečně děje něco zajímavého. A pak jsem zůstal tady na terase, protože jsem si myslel, že budete potřebovat pomoc.“

Střelila po něm rozčileným pohledem. „Nepotřebovala jsem vaši ochranu. Umím se ubránit sama.“

„Očividně ano,“ potvrdil Ash s ironickým pobavením. Její oříškové oči pořád chrlily blesky. „Kdyby pohled dokázal zabíjet, byl by už Deering dva metry pod zemí. Takhle jste ho jen dočasně vyřídila.“

„Škoda že ne natrvalo,“ procedila Maura skrz zaťaté zuby.

Ještě pořád na ní bylo znát rozčilení. Zdálo se, že si hodlá rozcupovat jelenicové rukavičky o hrubý kámen.

V tu chvíli hlasy ze sálu zesílily a donesly se otevřenými dveřmi za nimi. Ash po publiku netoužil. Natahl se a instinktivně stáhl prsty slečny Collyerové z balustrády.

„Pojďte se mnou,“ nařídil jí a sevřel jí ruku ve své. Obrátil se ke schodům na terase a táhl ji za sebou.

„Kam mě to vedete?“ chtěla vědět a pokoušela se mu vyvléci.

„Jenom do zahrady, abyste se trochu ochladila. Potřebujete chvíli času na uklidnění.“

Šla tedy s ním, i když dost neochotně.

Zatímco ji Ash vedl po širokých mramorových schodech, pokoušel se rozebrat si sám pro sebe, proč má o Mauru takovou starost. Ještě větší záhadou mu byl ten nečekaný majetnický pocit vůči ní.

Prohlásila, že nechce žádného milence, a to ho jaksi zvláště uspokojilo. Nikdy neslyšel o tom, že by se slečna Collyerová zapletla do nějaké romantické aférky, což ovšem neznamenal, že se jim nemohla oddávat tajně.

Usoudil, že jeho starost vyplývá z Mauřina blízkého vztahu s jeho sestrou Katharine a sestřenkou Skye. Ty tři dívky se před lety na elitní internátní akademii rychle spřátelily.

Stejně jako Katharine vynikala Maura v tom, že holdovala spíše mužským koníčkům, což v jejich prostředí nebylo běžné. Chov závodních koní rozhodně nepatřil k obvyklým zaměstnáním pro dámu. Po nečekané ztrátě otce se Maura uchýlila na venkov a pustila se do zdokonalování zděděných chovných stájí, aby se užívala.

A odjakživa mu imponoval její temperament a duch. Přesto od ní držel ruce dál, považoval ji za nedostupnou.

Samozřejmě si jí ale všímal. Tedy od té doby, kdy dovršila šestnáct let. Který muž s trochou jiskry v těle by si jí ostatně nevšímal? Musel by být mrtvý, aby ho to netáhlo ke krásce jako Maura. Ale pravý gentleman – a dokonce ani Wilde – nesvádí nevinné školáčky, zvláště když jde o sestřiny spolužačky.

Dnes už Maura očividně ze školních škamen vyrostla. Ash naléhavě vnímal její pružné a zralé tělo, když se blížili k zahradám pod terasou. Odložila už i smutek za otce a byla by tedy snadná kořist, kdyby se rozhodl o ni usilovat...

To pomyšlení ho zaujalo, ale přesto ho prozatím odložil stranou. Vedl Mauru po cestičce, osvětlené tu a tam čínskými lucernami.

„Možná byste si měla sednout,“ navrhl a nasměroval ji ke kamenné lavičce, zastíněné šeríkovým keřem.

Ignorovala jeho návrh, vyvlékla mu ruku a začala přecházet sem a tam po kamenném chodníčku.

Ashovi se pobaveně zvedly koutky úst, když se usadil na lavičce místo ní. Natáhl dlouhé nohy před sebe a překřížil kotníky, chystal se vychutnávat si pohled na ni. Ale navzdory potěšení z toho obrázku chápal, že by bylo galantnější, kdyby se ji v jejím rozčilení pokusil uklidnit.

Proto po chvíli prolomil mlčení. „Dovolte, abych se vám omluvil, slečno Collyerová.“

„Za co?“ zeptala se nepřítomně.

„Je mi líto, že jste byla vystavena té Deeringově vilnosti.“

„Vy za jeho odporné chování nemůžete.“

„Ne, ale jsem tu hostitel, a tak odpovídám za chování svých hostů.“

„Ano, ale Deering má k gentlemanovi stejně daleko jako můj kuň. Ten drzoun,“ zamumlala pro sebe, „si myslel, že bych se mu prodala.“

„Poradila jste si s ním dobře. Máte můj obdiv. Kde jste se naučila ten trik, jak muže zneškodnit?“

„Od svého stájníka Gandyho. V dostihovém světě se vyskytují jisté nepříjemné existence a Gandy chtěl, abych byla připravena, kdybych se s nějakou setkala.“

„Myslel jsem, že Katharine a Skye jsou jediné dámy z lepší společnosti, které se vyznají v sebeobraně. Ten tah jsem Kate naučil sám.“

Když se nedočkal odpovědi, pokračoval nenuceně dál. „Měl bych vám poděkovat. Vaše příhoda mi okořenila večer a zachránila mě před mučivou nudou.“

To přiznání jí zřejmě na chvílku zaujalo, přinejmenším se zastavila a změřila si ho. „Proč tedy pořádáte plesy, když vás tak nudí?“

„Víte sama proč. Protože mě o to požádala Katharine.“

„A vy jí nedokážete nic odmítnout?“

„No, obvykle ano, ale v tomto případě jsem splnil povinnost staršího bratra. K mému velkému překvapení prohlásila, že se konečně chystá poohlédnout se po manželovi.“

„To mě také překvapilo,“ připustila Maura a začala znovu přecházet.

Upřímně řečeno to Ashovi úplně vyrazilo dech, když Katharine přede dvěma týdny najednou oznámila, že si chce najít manžela, a požádala o ples, který by jí pomohl v pátrání po vhodných kandidátech.

Ale zrovna teď ho sestřiny manželské vyhlídky nezajímaly. Chtěl se dozvědět, co vedlo ke střetu její nejlepší kamarádky s jedním ze šlechtických hostů. A hlavně, jak si mohl Deering myslet, že šarm Maury Collyerové je na prodej...

„Co kdybyste se mi svěřila, co vyvolalo ten váš střet s Deeringem?“ navrhl. Hned neodpověděla, a tak ji ponoukal dál. „Co ho vedlo k návrhům, které vám dělal?“

„Myslí si, že na mě má jistou páku,“ přiznala mu tiše. „Protiprávně se zmocnil něčeho, co je mi velmi drahé.“

„Vašeho hřebce, smělého Imperátora, chápu to dobře?“

„Ano.“

Ten kůň je vážně vzácný, uvažoval Ash. Měl příležitost ho několikrát vidět závodit. Byl to potomek legendárního Byerleye Turka – jednoho ze tří oficiálních otců plnokrevné linie – a mezi předky měl i skvělého závodního koně Noblea. Vynikal úžasnou rychlostí a pozoruhodnou vytrvalostí a v řadě prestižních závodů své úžasné kariéry roznesl soupeře doslova na kopytech. Coby desetiletý už dnes nezávodil, ale zařadil se do chovné stáje na Mauřině farmě v Newmarketu a zplodil několik dalších šampionů.

Ano, chovná stáj Collyerů se začínala prosazovat coby jeden z nejšpičkovějších chovů v celé Anglii, zejména díky hřebcově vynikající krvi v kombinaci s bystrým vedením stárnoucího stájníka George Gandyho.

„Nevěděl jsem, že Imperátor změnil majitele,“ poznamenal Ash.

„Má nevlastní matka ho před třemi týdny prodala Deeringovi, přestože právoplatná majitelka jsem já.“ Ashovi nemohla ujít hořkost v Mauřině hlase. „Imperátor byl odjakživa můj. Otec mi ho

daroval tu noc, kdy se narodil, a já mu ho pomáhala vychovávat od hříbete.“

„Jak ho tedy mohla vaše nevlastní matka prodat Deeringovi?“

Neudržela se a vychrlila na něj tu historiku. Možná byla moc rozlícená na to, aby udržela jazyk za zuby. „Lord Deering má vlastní jezdecké stáje a už dlouho toužil po slávě s jedinečným hřebcem. Podařilo se mu získat Priscillinu přízeň, slíbil jí, že se stane patronem společenského debutu jejích dcer.“

Mauřino tvrzení odpovídalo tomu, co Ash věděl o její rodinné situaci. Matka jí zemřela na horečku, když byla malá, a otec se zhruba před deseti lety znovu oženil. Vzal si vdovu se dvěma dcerkami; dívky už dorostly věku na vdávání, ale jejich šance být na skromné sňatky zničila hanba, která padla na hlavu Collyerovy rodiny. Tvrdilo se, že Maura nemá s macechou dobré vztahy, hlavně kvůli mateřské závisti. Priscilla Collyerová se nedovedla smířit s tím, že Maura tak výrazně zastíňuje své nevlastní sestry.

„Myslel jsem, že váš otec zanechal paní Collyerové dostatečný majetek, ale vám odkázal stáje,“ nakouzl Ash.

„To také ano,“ potvrdila Maura. „Když otec zemřel, náš dům v Londýně připadl Priscille, ale ve své poslední vůli odkázal statek a stáje mně, včetně všech koní. Imperátorův rodný list ale byl psán na otcovo jméno, ne na moje, a Priscilla toho využila. Když před několika týdny navštívila statek, sebrala ten list z mých dokumentů a za velké peníze prodala Imperátora vikomtů Deeringovi. Neměla jsem ani tušení, že to udělala, dokud si Deering se soudním úředníkem pro Imperátora nepřišel. To odpoledne jsem byla mimo dům, takže Gandy musel koně odevzdat.“

„A nemáte žádný důkaz o tom, že je váš?“

„Ne, nemám. A nezbývá mi moc možností. Mohu zkusit podat žalobu k soudu, ale nejspíš bych nevyhrála. A než by se ta záležitost projednala, Imperátor by utrpěl nenapravitelnou škodu.“ Mauřiny ruce se zařaly do pěstí a prozradily její vztek. „Deering ho musel odvést zrovna do Londýna a dát ho do přecpaných stájí, kde se nemůže ani proběhnout. A podle Gandyho zdrojů na něj už nejednou vzal bič. Nesnesu pomyšlení, že ho bije a týrá.“

„Takže místo abyste se pustila do právní bitvy, kterou byste možná prohrála, jste se rozhodla zkusit koupit koně zpátky?“

Maura přikývla. „Nemám zrovna teď k dispozici tak velikou sumu, protože jsem celé dědictví vložila do vybudování rodinných stájí, ale mí plnokrevníci jsou cenění a já se rozhodla prodat zbylé dva hřebce a všechny klisny, kdyby bylo třeba. Vlastně jsem přijela do Londýna právě proto – abych to Deeringovi osobně nabídla. Ale pokaždé, když jsem ho navštívila, mě odmítl přijmout. Pak Katharine vymyslela ten plán, jak mi pomoci.“

„Jaký plán?“

„Když se to dozvěděla, slíbila, že se postará, aby Deering dnes večer přišel na její ples a já si s ním mohla promluvit.“

Ash cítil, jak se malinko kaboní. „Kdy to bylo?“

„Asi tak před čtrnácti dny.“

Uvědomil si, že zhruba v té době ho Katharine poprosila, aby pro ni uspořádal velkolepý ples. To načasování bylo podezřelé. Popravdě řečeno, poznával v tom sestřinu jemnou rafinovanou ručku. Katharine často kula pikle, aby přizpůsobila osud své vůli. Nepřekvapovalo by ho, kdyby vymyslela celý ten bál jenom proto, aby pomohla blízké přítelkyni.

„Ale všechno to pečlivé plánování bylo k ničemu,“ zamumlala Maura.

„Protože Deering vaši nabídku přímo odmítl?“ zeptal se Ash.

„Ano. Slyšel jste jeho protivnou odpověď. Přísahala jsem si, že se ovládnou, až se s ním setkám, ale nedokázala jsem to.“ Skousla si spodní ret. „Asi jsem ho neměla tolik kopnout, i když ten jeho návrh byl úplně odporný.“

„To jste asi neměla,“ zamumlal Ash suše a pousmál se při vzpomínce na to, jak se vikomt dočkal zaslouženého trestu.

Když však Maura přestala přecházet a zabodla se do něj pohledem, potlačil úsměv. „To nebyla kritika vaší kuráže, má milá. Chtěl jsem jenom říct, že Deering nesnese, když ho někdo porazí. Napadla jste jeho hrdost a vysloužila si tak jenom nepřátelství. Ďáblice, čarodějnice, harpyje... Jaká jména vám ještě dal?“

Její výsměšný tón vibroval vztekem. „Mám pro toho potměšilého darebáka taky pár vybraných jmen. A přitom jsem si nejspíš zni-

čila všechny šance přesvědčit ho, aby mi prodal Imperátora zpátky.“ Maura si položila ruku na spánek, jako by si až teď uvědomila důsledek toho, co udělala.

K Ashově překvapení se dověkla k lavičce a svezla se vedle něj. Svěsila ramena v elegantních šatech, nepřítomně hleděla do země.

„Nesnesu, aby Deering týral nevinné zvíře,“ posteskla si, „ale nikdy si neodpustím, jestli si vztek na mě vybijte na mém koni.“

Ashovi se nelíbil ten zoufalý tón hlasu ani poraženecký pohled. Byl by raději, kdyby Maura chrlila oheň, než se poddávala zoufalství a zklamání.

Když se zachvěla a promnula si paže v rukavičkách, poznal Ash, že její vztek jaksi vyprchal a ona zase začíná vnímat okolí. Noční jarní vzduch byl tady v zahradách chladnější a nesl v sobě vlhkost, z níž jí na odhalených pažích naskočila husí kůže.

Ash ji bezděčně objal kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. To gesto, byť mělo být jen laskavé, nepůsobilo docela patřičně a Maura také okamžitě ztuhla.

„Nevzpírejte se, slečno Collyerová,“ poradil jí zlehka. „Potřebujete zahrát a já to můžu udělat. Udělal bych to i pro sestru a sestřenku.“

Maura tedy neprotestovala, přijala jeho nabídku a nebránila se jeho paži.

„Půjčil bych vám kabát,“ vysvětloval Ash dál, „ale vaší pověsti by neprospělo, kdyby vás v něm někdo viděl, až se budeme vracet do sálu.“

„Musím přiznat, že mě překvapujete, pane,“ odsekla, jako by už zase byla ve své kůži. „Myslela jsem, že nedbáte na to, co se sluší.“

„To také obvykle nedbám, ale koneckonců jste můj host.“

Zavládlo krátké ticho. Objímal ji a dělil se s ní o své tělesné teplo. Ale navzdory hlásání nevinných záměrů vnímal, že sebe samotného neošidí; necítil se vůči Mauře *ani trochu* bratrsky. Zvláště když si uvědomoval, jak se mu k boku tiskne její rozkošně měkké tělo.

Odkašlal si. „Snad bych vám mohl v jednání s Deeringem pomoci,“ navrhl dílem i proto, aby odpoutal myšlenky od jejího těla.

Maura vzhlédla, zatvářila se překvapeně a chvíli mu pátrala ve tváři, než odpověděla. „Děkuji vám, lorde Beauforte, ale já věřím,

že si své problémy vyřeším sama. Kromě toho, Katharine už kvůli mně udělala dost.“

I když oceňoval její kuráž při střetu s vikomtem, nevěřil příliš, že ten problém zvládne sama. „Co tedy máte v úmyslu?“

„Já něco vymyslím. Nemám v plánu nechat Imperátora v jeho rukou dlouho. Ale mé tělo je moc vysoká cena...“ Ušklíbla se, odmlčela a znovu uhnula pohledem. „Ale já tady pořád přemílám své soukromé záležitosti, které vás vůbec nezajímají. Odpusťte, prosím.“

Podle Ashe byla v rozpacích kvůli tomu, že se tolik rozmluvila. Pochyboval, že je zvyklá se podrobně svěřovat se svými tajemstvími. Navíc měla pravdu; do jejích záležitostí mu nic nebylo. Cosi kavalírského v něm přesto odmítalo dopustit, aby samotná čelila chlípníkovi Deeringova ražení.

„Neměla byste mou nabídku hned odmítat,“ radil jí. „Jsem šlechtic a mám k dispozici možnosti, jaké vy ne.“

Očividně udeřil hřebík na hlavičku, protože Maura znovu ztuhla. „To moc dobře vím,“ zašeptala chraplavě. „Bohatému mocnému šlechtici projde doslova i vražda. *Dráždí* mě, že musím prosit muže, který zabil mého otce.“

To prudké prohlášení, pronesené tak divokým tónem, Ashe zarazilo, ale odpověděl rozvážně. „To je vážné nařčení, má milá čarodějko. Jak víte, že je vinen jeho smrtí?“

Prudce šklubla rameny. „Ale ne, já vím, že ho nezavraždil přímo. Jenom ho přivedl předčasně do hrobu tím obviněním z podvádění. Otcovo srdce to nevydrželo, než stačil očistit své jméno, a doktoři jsou přesvědčeni, že prvotní příčinou byl ten skandál.“

„Myslím, že celý příběh ani neznám,“ pobídl ji Ash.

„Je to úplně jednoduché. Deering odjakživa po Imperátorovi prahl a často se ucházel o koupi, ale papá by ho nikdy neprodal. A tak se jeho lordstvo přede dvěma roky pokusilo postrčit otce k hazardu. Nalákalo ho do jednoho hráčského doupěte a pak ho osočilo, že hrál s poznačenými kartami. Jistěže to byla nehorázná lež, ale kdo uvěří prostému člověku proti slovu předního aristokrata?“